Хулігани коло селян узялись, що приходять на заробітки до Києва. Нема того й дня, щоб вони не обчистили чоловіка скільки на Сінному майдані. Що виймають, що крадуть, а більш виграють. Виграють вони так. Підходить один з їх до якого-небудь чоловічка в свиті, виймає три карти і почина:

— Оце один артист з звіринця дав розіграти грошей на бідних. Хто рубля виграє, тому два даю, хто два виграє — чотири даю. Оця карта виграє, ці дві програють.

Підходять по. одному і другі хулігани. Питають того, що й як,— нібито вони зроду й не бачили такого. Перший хуліган присідає, кладе карти йа землю вічками вниз, пересовує, помаленьку пересовує, так, що легко можна помітити карту, що "виграє".

— Вгадуйте,— каже, а сам ще й одвернеться, руки одна об одну тре.

Другий хуліган підзирне ту карту, та ще й ріжечок заломить на їй.

— На 2 карбованці граю,— каже. Виграв.

— Знов на два! — гука.

— Е, ні,— каже перший хуліган йому,— у мене хто раз виграв, з тим я більш і на копійку не граю.

Тоді той йому:

— Хм, а так можна, щоб за мене-хто карту підняв?

— Можна.

Хуліган дивиться, дивиться по всіх; далі чоловіка в свиті за руку:

— Підійміть за мене, пожалуста.

Чоловік той — чому ж неї піднять, коли вгадати не можна? — підійма і вгадує. •

— Спасибі! — хуліган йому. Получа гроші.

— Є в вас здачі з рубля? 20 копієчок за труди вам. Чоловік радий такий, шука здачі. І ото аби гроші показав

їм! Оточать його з усіх боків.

— Дядьку, нуте, нуте заграйте на свої,— починають, вмовляти.

Перший хуліган ще тихше пересовує карти. Ще довше руки тре.

Другі хулігани указують на карту дядькові, заламують ще дужче ріжечок на їй.

— Чи так-, то й так. На рубля мені! — каже дядько, спокусившись.

Хуліган уже швидше пересовує карти і назад не озирається вже. Ріжок заламлений є. Підіймає дядько, аж... карта — та... не та! Як на їй ріжечок загнувся, як розправивсь на тій — дядько не бачив. Оддає карбованця.

Хулігани знов:

— Ану, дядьку, ще!.. Ми завернем у його, сякого-такого, карбованця того, то ти недодивився... Так і так треба.

— Так у мене ні копійки вже,— каже дядько.

— Нічого, на чоботи вставай.

І буває, що дядько зостається з торбиною тільки.

Інший .би з сторонніх людей чи кивнув би, чи що на чоловіка,— так страшно: хижі очі помітять і тоді тобі або ніж, або камінь. Трапляється, що якийсь дядько й сам не піддається їм, то й дядька того і насуляють, і пику обплюють.

Поліція явна й тайна так скрізь і лазить, а цього не бачить.

Це воно, мабуть, годиться так?